

Arrest

nr. 265 720 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 augustus 2021 tot niet in aanmerkingname van zijn aanvraag op basis van artikel 47/1 VW.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BALLEZ, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is een onderdaan van Marokko en verblijft sinds 2016 in België.

Op 9 juni 2020 heeft de verzoekende partij op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvraag ingediend tot gezinshereniging met haar oom, M. H. C., van Spaanse nationaliteit.

Op 30 september 2020 heeft de verwerende partij besloten het verblijf van de verzoekende partij te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod af te geven. De verzoekende partij diende een beroep in tegen deze beslissingen. Het beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 250.973 van 15 maart 2021.

Op 10 augustus 2021 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in.

Op 11 augustus 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van het opstellen van een bijlage 19ter ten aanzien van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

*“A., M. (RR (0) X) geboren op X te Tizirhin nationaliteit: Marokko
adres: (...)*

Om een verblijfsaanvraag als gezinslid in te dienen en het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België. U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 3 jaar dd. 30.09.2020, en u betekend op 08.10.2020.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11.01.2018).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en de referentiepersoon waardoor hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden verstrekt, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Er is in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van de referentiepersoon. Beiden zijn volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden op heden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van de referentiepersoon met zich meebrengt en hem er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, het niet opstellen van een bijlage 19ter rechtvaardigt.

U dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dd. 30.09.2020, dewelke u werd betekend op 08.10.2020. Voor zover u dit zou wensen staat het u vrij om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van betrokkene in het buitenland in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 47/1 tot 47/4, 62, en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtsbeginsel 'audi alteram partem', van het hoorrecht en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een kennelijke appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 20 VWEU luidt als volgt :

« 1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burger schap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeente raadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat; »

Artikel 8 van het EVRM :

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest :

"Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 47/1 à 47/4 VW :

Art. 47/1. [1 Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]1

Art. 47/2. Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.

Art. 47/3. [1 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.]

Art. 47/4. [1 Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijfjaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel 74/14 VW:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Artikel 52 VB :

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]1

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden] te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag often laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie 11 overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]1

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Artikel 62 VW. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheden om de individuele beslissingen op formele en materiele vlak te motiveren.

De motivering moet afdoende, passend, verifieerbaar, aanvaardbaar en relevant zijn. De Raad van State al duidelijk heeft gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le

contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem.

verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015; RvV n°151890 van 7.09.2015; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 1 51.890 van 7.09.2015; RvV n° 1 51.399 van 31.08.2015).

2. UITEENZETTING VAN DE ONDERDELEN VAN HET MIDDEL

2.1. EERSTE ONDERDEEL

De bestreden beslissing is niet passend gemotiveerd, noch in rechte, noch in feiten, en schendt artikelen 47/1 à 47/4 VW, artikel 52 VB (toepasselijk in huidig geval, zie art. 58 VB).

Volgende motieven zijn duidelijk niet passend, en onwettig :

"Om een verblijfsaanvraag als gezinslid in te dienen en het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 1 5.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België. U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 3 jaar dd. 30.09.2020, en u betekend op 08.10.2020."

Verwerende partij blijft in gebreke de bestreden beslissing op enige passende wetsbepaling te stoelen en motiveert vervolgens haar beslissing niet op rechtsgeldige wijze.

De enige wetsbepaling die vermeld worden in de bestreden beslissing zijn de artikelen 47/1 VW en artikel 74/12 VW.

Voormelde wetsbepalingen regelen enerzijds wie als "andere familieleden van een burger van de Unie" beschouwd kan worden en anderzijds, de modaliteiten van de vraag tot schorsing of intrekking van een inreisverbod dat werd opgelegd aan een hierin kan niet worden gelezen dat verwerende partij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en een bijlage 19ter niet kan opstellen.

Noch de artikelen 47/1 à 47/4, noch artikel 52 VB, voorzien de mogelijkheid om de behandeling van een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning "niet in aanmerking te nemen" omwille van een eerder inreisverbod.

Verwerende partij stelt dat een inreisverbod een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, verhindert, dat deze latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking wordt genomen en dat bij gebrek aan een verzoek tot opheffing of opschorting van dit inreisverbod geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend. De verwerende partij herinnert eraan dat het verzoeker wegens het definitieve inreisverbod van 30.09.2020 "tijdelijk ontzegd" wordt dergelijk verblijfsaanvraag in te dienen.

Noch in artikel 47/1 noch in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet is voorzien dat verwerende partij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en de daarbij horende afgifte van een bijlage 19ter weigert op te stellen, wanneer aan de aanvrager een inreisverbod werd betekend.

De bestreden handeling ontbeert een rechtsgrondslag, aangezien, zoals hierboven uiteengezet, geen enkele wettelijke bepaling voorziet in het nemen van een besluit tot verblijfsweigering op een verzoek om gezinshereniging, wegens het bestaan van een eerdere inreisverbod.

Dit werd al meerdere keren gesteld door Uw Raad (RvV, n° 142 682, 02.04.2015 ; RvV, n° 150 096, 28.07.2015; RW, n° 151 519, 01.09.2015; RvV, n° 151 644, 03.09.2015; RvV, n° 152 039, 09.09.2015; RvV, n° 152 574, 16.09.2015; RvV, n° 153 305; 25.09.2015; RvV, n° 218 899, 26.03.2019), alsook de Raad van State (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

De niet-inoverwegingsneming en weigeringsgronden voor zo'n aanvraag worden door de VB en VW voorzien, en de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven zijn in de toepasselijke regelgeving nergens te vinden.

Artikel 52 VB voorziet bovendien dat na de indiening van de aanvraag bij de gemeentediensten, die bevoegd is om een beslissing tot niet inoverwegingname te nemen in bepaalde gevallen, de aanvraag pas na een woonstcontrole en uitreiking van een attest van immatriculatie naar DVZ wordt doorgestuurd voor verdere behandeling. Deze procedure werd klaarblijkelijk niet nagevolgd, en de bestreden beslissing werd buiten alle door de toepasselijke regelgeving en procedure genomen.

Waar verwerende partij ook motiveert "Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980" dient ook vastgesteld te worden dat deze motivering niet passend is, daar het inreisverbod geen enkel effect in het rechtsverkeer heeft daar verzoeker het grondgebied niet heeft verlaten sinds de oplegging van een inreisverbod (zie o.e. EHJ, Ouhrami; JZ; /CA). Verwerende partij haar conclusie "Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, het niet opstellen van een bijlage 19ter rechtvaardigt", is bijgevolg in alle opzichten onwettig en niet passend.

Deze vaststellingen moeten leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Schending van de artikelen 8 EVRM, 7 van de EU-Handvest, 20 VWEU, en de artikelen 47/1 à 47/4 VW, evenals de motiveringsplichten daar de bestreden beslissing duidelijk als gevolg heeft dat verzoekers' aanvraag tot erkenning van zijn recht tot verblijf geweigerd wordt zonder dat tegenpartij deze schending heeft proberen te vermijden, zonder dat tegenpartij de situatie van verzoekende partij met zorgvuldigheid heeft onderzocht en zonder dat tegenpartij een "fair-balance" heeft gedaan tussen de belangen in casu, en zonder dat verzoekers recht om gehoord te worden eerbiedigt werd.

Het et is een beslissing tot weigering van de erkenning tot verblijf, niettegenstaande het instrumentum en het layout van de beslissing {zie de rechtspraak hieromtrent: RvV, 26.03.2019, n°218 899, RvV, 2.04.2015, n° 142.682 ; RvV, 9.09.2015, n° 152.039 ; RvV 16.09.2015, n° 152.574 ; RvV, 25.09.2015, n° 153.305 ; RvS, 17.03.1999, n° 79.313 ; RvS, 23.03.2006, n° 156831 ; RvV, 26.10.2007, n° 3233}.

Dit wordt ook expliciet door verwerende partij erkend in de bestreden beslissing :

"Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en de referentiepersoon waardoor hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden verstrekt, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid

verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is"

Zolang de verzoeker zijn nationaliteit en afstamming met de burger van de Unie bewijst, zoals in casu het geval was, moet het verzoek dus "ten gronde" worden onderzocht. Dit werd al meerdere keren bevestigd door Uw Raad (RvV, n° 142 682, 02.04.2015 ; RvV, n° 138 567, 26.02.2015 ; RvV, n° 135 627, 19.12.2014) en door de Raad van State (RvS, n° 236 752, 13.12.2016 ; RvS, n° 235 598, 09.08.2016 ; RvS, n° 234 719, 12.05.2016).

Verwerende partij heeft op onvoorziene manier gehandeld, buiten alle toepasselijke regelgeving (nl de procedure voorzien in artikel 52 VB), en heeft aan verzoeker de mogelijkheid niet aangeboden om zijn standpunt en argumenten te laten gelde ten aanzien van zo'n beslissing tot "niet in aanmerksname".

Hier dient opnieuw benadrukt te worden dat rekening houdend met de constante rechtspraak, en de toepasselijke rechtsnormen, verzoeker niet kon voorzien dat zo'n beslissing genomen zou worden vooraleer zijn aanvraag door de gemeentediensten in aanmerking wordt genomen, een bijlage 19ter wordt uitgereikt, de woonstcontrole wordt gevoerd, de attest van immatriculatie wordt uitgereikt, hij tijd krijgt om bijkomende documenten en informatie voor te leggen (normaal gezien beschikt hij over 3 maanden),...

Verwerende partij, vooraleer op zo'n eenzijdige en onverwachte manier de aanvraag te behandelen, had verzoekende partij haar recht om gehoord te worden moeten eerbiedigen, en zij had zich op een zorgvuldige manier moeten informeren over verzoekers situatie, wat zij niet heeft gedaan.

Verzoeker zou o.a. het volgende hebben laten gelden.

Een inreisverbod verhindert op geen manier het indienen van zijn aanvraag tot verblijf.

Verzoeker is totaal afhankelijk van zijn oom.

Het inreisverbod heeft bovendien geen enkel effect in het rechtsverkeer, daar verzoeker het grondgebied niet heeft verlaten sinds de oplegging van een inreisverbod (zie o.e. EHJ, Ouhrami; JZ; K.A.).

Verwerende partij heeft bovendien de plicht om rekening te houden met het feit dat verzoekende partij lid is van de familie van een Unie-burger en had dus de aanvraag moeten benaderen in het licht van artikel 20 VWEU, in het licht van de grondrechten van de Unie, en in het licht van haar recht tot eerbiediging van haar familiale leven, in het licht van de artikelen 47/1 à 47/4 VW en de beslissing daaromtrent passend te motiveren (HJEU, C-82/16, 08.05.2018).

Dit werd door de HvJ in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen vastgesteld:

"57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C- 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen."

Dit werd niet gedaan en door aan te geven dat "Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en de referentiepersoon waardoor hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden verstrekt, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Vooreen volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is" en "er is in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van de referentiepersoon. Beiden zijn volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden op heden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod" blijft verwerende partij in gebreke de gezinsherenigingsaanvraag met nauwkeurigheid te behandelen maar beperkt zich tot een niet geïndividualiseerde en stereotiepe motivatie.

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven. Artikel 7 van het Europees Handvest bevat soortgelijke waarborgen.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip "privé- leven is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00. § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99. § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95. § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02. § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99. §95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la «vie privée» au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une «vie privée sociale», à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01. § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05. § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c Turkië, 19 octobre 2011).

Het recht op een gezinsleven vereist een belangenevenwicht dat rekening houdt met alle relevante omstandigheden, met name die welke de intensiteit van de gezinsbanden en de onmogelijkheid om een gezinsleven te leiden in het land van herkomst kunnen aantonen (zie verder : B. RENAULD, T. BOMBOIS, P. MARTENS, « Existe-t-il un droit fondamental au regroupement familial à Strasbourg, à Luxembourg et à Bruxelles ? » in X., Mélanges en l'honneur de Michel Melchior, Bruxelles, Bruylant, 2010, p. 795 ; H. LAMBERT, « Family unity in migration law : The evolution of a more unified approach in Europe » in V. CHETAIL et C. BAULOZ (dir.), Research Handbook on International Law and Migration, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, p. 204).

De vereisten van artikel 8 van het EVRM zijn niet gebaseerd op goede wil of praktische regelingen en hebben voorrang op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 82 ; C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029 ; CCE 18 novembre 2013, n°1 13 930).

Uw Raad benadrukt ook dat artikel 8 EVRM vereist dat « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». Votre Conseil annulait ensuite la décision entreprise en constatant que « la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (CCE n°139 759 du 26 février 2015).

Dit arrest bevestigt de jurisprudentiële lijn van uw Raad, die stelt dat, wanneer de administratie kennis heeft (of moet hebben) van het privé- of gezinsleven van de betrokkenen, het aan haar is om hiermee rekening te houden en haar beslissing in dit opzicht te rechtvaardigen : « Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (CCE 25 octobre 2013, n°112 862); «La partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 en violation des obligations qui lui incombent au regard de l'article 8 CEDH. » (CCE 8 septembre 2009, n° 31 274 ; CCE 28 janvier 2010, n° 37 703) ; « Het bestuur was op de hoogte was van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt. » (RvV 7 janvier 2010, nr. 36 715 - L'autorité était au courant de la situation familiale, mais n'a fourni aucun motif dans la décision querellée, alors qu'il est possible que l'article 8 CEDH soit mis à mal.) ; « De verwerende partij, die een bevel om het grondgebied te verlaten treft op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient in het licht van artikel 8 van het EVRM te motiveren waarom beslist werd tot afgifte van het bevel, ondanks het eerder aangevoerde bestaan van de gezinscel waarvan zij niet kan voorhouden onwetend te zijn. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 048 - La partie défenderesse, qui prend un ordre de quitter le territoire sur pied de l'article 7 §1 1° de la loi du 15 décembre 1980, doit motiver, au regard de l'article 8 CEDH, pourquoi il est enjoint à l'intéressé de quitter le territoire malgré que l'existence d'une cellule familiale ait déjà été portée à sa connaissance et qu'il ne peut être soutenu qu'elle n'en avait pas connaissance.); « Het staat de gemachtigde van de staatssecretaris vrij een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ten aanzien van verzoekster, maar in dit geval dient ze rekening te houden met en te motiveren waarom ondanks de door haar gekende familiale situatie van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt, dit in het licht van artikel 8 EVRM. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 035 - Le délégué de la secrétaire d'Etat est libre de délivrer un simple ordre de quitter le territoire à l'encontre de la requérante, mais dans ce cas, il doit tenir compte et motiver pourquoi, malgré sa situation familiale dont elle a connaissance, un ordre de quitter le territoire est pris, et ce, à la lumière de l'article 8 CEDH.)

Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen dat een dergelijke zorgvuldige beoordeling plaatsvond en schendt de hierboven vermelde bepalingen, samen met de motiveringsplichten."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aan, maar deze bepaling heeft betrekking op de termijn om het grondgebied te verlaten voorzien in een beslissing tot verwijdering. De *in casu* bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel, en dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij voert de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest aan, maar zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Bovendien herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, waardoor de verzoekende partij de schending van deze bepalingen niet dienstig kan aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is evenmin ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de verwerende partij volgens haar in gebreke blijft de bestreden beslissing op enige passende wetsbepaling te stoelen en haar beslissing niet op rechtsgeldige wijze motiveert. De enige wetsbepalingen die volgens de verzoekende partij vermeld worden in de bestreden beslissing zijn de artikelen 47/1 en 74/12 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepalingen regelen volgens de verzoekende partij enerzijds wie als "andere familieleden van een burger van de Unie" beschouwd kan worden en anderzijds de modaliteiten van de vraag tot schorsing of intrekking van een inreisverbod dat werd opgelegd en hierin kan volgens de verzoekende partij niet worden gelezen dat de verwerende partij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en een bijlage 19ter niet kan opstellen. Noch de artikelen 47/1 tot 47/4, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorzien volgens de verzoekende partij de mogelijkheid om de behandeling van een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning "*niet in aanmerking te nemen*" omwille van een eerder inreisverbod. De verzoekende partij voert kortom aan dat het niet in aanmerking nemen van haar aanvraag en het weigeren van het opstellen van een bijlage 19ter volgens haar niet kan om de reden dat zij onder een inreisverbod zou vallen. Verder stelt de verzoekende partij onder meer ook nog dat de bestreden beslissing volgens haar geen rechtsgrond bepaalt, aangezien geen enkele wettelijke bepaling voorziet in het nemen van een besluit tot verblijfsweigeren op een verzoek om gezinshereniging wegens het bestaan van een eerder inreisverbod. Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorziet volgens de verzoekende partij bovendien dat na de indiening van de aanvraag bij de gemeentediensten, die bevoegd zijn om een beslissing tot niet-inoverwegingname te nemen in bepaalde gevallen, de aanvraag pas na een woonstcontrole en uitreiking van een attest van immatriculatie naar dienst vreemdelingenzaken wordt doorgestuurd voor verdere behandeling. Deze procedure werd volgens de verzoekende partij klaarblijkelijk niet nagevolgd, en de bestreden beslissing werd volgens haar dan ook buiten alle door de toepasselijke regelgeving en procedure genomen. Verder heeft het inreisverbod volgens de verzoekende partij geen enkel effect in het rechtsverkeer omdat zij het grondgebied niet heeft verlaten sinds de oplegging van het inreisverbod. Verder heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij aan haar niet de mogelijkheid geboden haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van zo'n beslissing tot "*niet in aanmerkingname*". De verzoekende partij benadrukt dat zij niet kon voorzien dat zo'n beslissing genomen zou worden vooraleer haar aanvraag door de gemeentediensten in aanmerking werd genomen, een bijlage 19ter werd uitgereikt, de woonstcontrole werd gevoerd, het attest van immatriculatie werd uitgereikt, en zij kreeg tijd om bijkomende documenten en informatie voor te leggen. De verzoekende partij had volgens haar het recht gehoord te worden. De verzoekende partij vervolgt dat zij afhankelijk is van haar oom. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij bovendien de plicht om rekening te houden met het feit dat de verzoekende partij familie is van een Unie-burger en zij dus de aanvraag had moeten benaderen in het licht van artikel 20 VWEU, in het licht van de grondrechten van de Unie, en in het licht van haar recht tot eerbiediging van haar familiale leven, en in het licht van de artikelen 47/1 tot 47/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 (C-82/16).

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...).”

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4 Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Op 30 september 2020 heeft de verwerende partij besloten het verblijf van de verzoekende partij te weigeren, en heeft hij een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar genomen. De verzoekende partij diende een beroep in tegen deze beslissingen. Het beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 250.973 van 15 maart 2021.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wel degelijk heeft behandeld en onderzocht. Zo motiveert verweerder dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet ten gronde te kunnen genieten, niet enkel moet zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden in deze wetsbepaling, maar de aanvrager ook moet beschikken over het recht op binnenkomst in België. Zij stelt vast dat dit laatste niet het geval is, nu de verzoekende partij valt onder de gelding van een inreisverbod voor drie jaar. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij bij de behandeling van de verblijfsaanvraag de richtlijnen die voortvloeien uit het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16 in aanmerking heeft willen nemen en dat zij heeft onderzocht of er tussen de verzoekende partij en haar Spaanse oom een dusdanige afhankelijkheidsrelatie bestaat die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de verzoekende partij kan rechtvaardigen. Zij stelde evenwel vast dat het niet toekennen van een verblijfsrecht aan de verzoekende partij de Unieburger niet zou dwingen haar te vergezellen en het Uniegrondgebied in zijn geheel te verlaten. Uit het optreden van de verwerende partij kan slechts worden afgeleid dat zij er zich van bewust was dat zij de gezinsherenigingsaanvraag niet mocht buiten beschouwing laten of als “onbestaande” mocht beschouwen op basis van de enkele vaststelling dat de verzoekende partij is onderworpen aan een inreisverbod. De Raad benadrukt ook dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan. De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij verzoekster het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet als ander familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). Nu niet kan worden vastgesteld dat de verwerende partij zonder meer heeft geweigerd om de aanvraag van de verzoekende partij te behandelen en te onderzoeken omwille van het inreisverbod, blijkt niet dat het betoog van de verzoekende partij aanleiding kan geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing of dat zij hierbij een voldoende belang heeft. Aangezien de verzoekende partij zelf de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Spaanse oom, en uit voorgaande bespreking bovendien is gebleken dat de verwerende partij de aanvraag wel degelijk heeft behandeld, valt ook niet in te zien dat de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou gehad hebben haar argumenten te doen kennen. Zij had immers de mogelijkheid om bij haar aanvraag alle volgens haar relevante elementen aan het bestuur voor te leggen. De verzoekende partij maakt de schending van de hoorplicht dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij betwist verder niet dat haar op 30 september 2020 een inreisverbod met een termijn van drie jaar werd opgelegd, dat dit inreisverbod definitief in het rechtsverkeer is en nog steeds van kracht is en dat dit impliceert dat haar momenteel tijdelijk het recht op binnenkomst en verblijf is ontzegd. In zoverre verzoekster argumenteert dat het inreisverbod nog geen aanvang heeft genomen en zij zich bijgevolg op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging niet in strijd met dit inreisverbod op het Belgische grondgebied bevond merkt de Raad op dat dit standpunt van de verzoekende partij reeds duidelijk werd verworpen door de Raad van State (RvS 3 april 2020, nr. 247.370; RvS 5 februari 2021, nrs. 249.734 en 249.735). Het gegeven dat de termijn van het inreisverbod nog niet is ingegaan, omdat de verzoekende partij tot hertoe weigert gevolg te geven aan een aan haar gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan het bestaan van het inreisverbod en de tegenstelbaarheid hiervan aan de verzoekende partij, ook al bevindt zij zich nog steeds op het grondgebied.

In artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”*. Deze bepaling is omgezet in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat het inreisverbod omschrijft als *“een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. De artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, ter omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen of opschorten van een inreisverbod.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, gesteld *“dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden*

berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten". Daarmee heeft het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten" en in punt 52 dat aan deze doelstelling "afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken".

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, verder gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 5 en 11 ervan, "aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden". Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten (RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654).

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing die stellen dat om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als een ander familielid van een Unieburger conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten niet enkel moet zijn voldaan aan de in deze bepaling vervatte voorwaarden maar de betrokkene ook het recht tot binnenkomst in België moet hebben. Ook het loutere feit dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet enkel stelt dat een derdelander geen recht op verblijf heeft tijdens een onderzoek naar de opheffing of opschorting van het inreisverbod, en dit niet stelt dat een illegale derdelander geen aanvraag tot gezinshereniging zou mogen indienen in België, doet hieraan geen afbreuk. De vaststelling dat de verzoekende partij nog valt onder de gelding van een inreisverbod kan volstaan zonder dat nog verder moet worden gemotiveerd in het licht van onder meer de artikelen 43 en 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de incidentie van een geldend inreisverbod op een verblijfsaanvraag van een familielid van een statische Unieburger was het Hof van Justitie wel nog van oordeel dat artikel 20 van het VWEU enkel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet in aanmerking wordt genomen (en dus dat een verblijfsrecht niet wordt erkend) wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit is gebleken dat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Zo kan volgens het Hof "de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden." Volgens het Hof dient de bevoegde nationale autoriteit "dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen." (HvJ 8 mei 2018, K. A. e.a., C-82/16, punt 57).

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest K.A. nog onderstreept dat *“volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”* (§ 65).

Artikel 20 van het VWEU handelt over het burgerschap van de Unie en bepaalt onder meer dat de burgers van de Unie het recht hebben zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven. Conform artikel 21 van het VWEU wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Beide partijen zijn het er over eens dat, ook al diende verzoekster de aanvraag in als ander familielid van een burger van de Unie wiens verblijf moet worden vergemakkelijkt in de zin van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn, in deze situatie een vergelijkbaar afhankelijkheidsonderzoek zich opdringt. Dit wordt dus niet betwist. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij wel degelijk afhankelijk is van haar oom, maar zij maakt dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Het door het Hof van Justitie in het arrest K.A. bedoelde afhankelijkheidsonderzoek werd onmiskenbaar doorgevoerd in de bestreden beslissing, en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit op kennelijk onredelijke wijze gebeurde. De verwerende partij benadrukte hierbij correct dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden en dat een afgeleid verblijfsrecht in deze situatie enkel mogelijk is wanneer de aanvrager op geen enkele wijze kan worden gescheiden van zijn familielid van wie hij afhankelijk is. Hij stelde vast dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, en er in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden is waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van de referentiepersoon. Beiden zijn volgens de verwerende partij volwassen personen, en niets wijst er op dat één van hen beiden op heden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. De verwerende partij besloot dan ook dat de verzoekende partij België kan verlaten om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, wat slechts een tijdelijke scheiding van haar Spaanse oom met zich meebrengt en dit deze laatste er niet toe zou dwingen de verzoekende partij te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij concreet heeft beoordeeld of er een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in het arrest K.A. bestaat, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke concrete elementen die alsnog wijzen op een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar oom, beiden volwassenen, en die maken dat zij op geen enkele wijze kan worden gescheiden van dit familielid, ten onrechte geen rekening werd gehouden door de verwerende partij. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen naar voor die kunnen wijzen op een afhankelijkheid tussen haar en haar Spaanse oom die maakt dat deze laatste in navolging van haar zou worden gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijken dergelijke elementen niet.

Rekening houdend met de aangehaalde wettelijke bepalingen en nu de bestreden beslissing een toetsing inhoudt aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis heeft.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr; J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU